

Krista Hafner

Marjetica, hčerka Matjaževa

Ilustrirala Mara Kraljeva.

IX. Bara pripoveduje

Marjetica je med tem časom sedela spodaj v sobi in stara Bara ji je pripovedovala povesti. Pravila ji je o dušici, o dušici majceni, ki je umrla, komaj se je rodila, pa ni mogla v nebesa, ker je bil njen oče ropar, mati pa je noč in dan jokala za umrlo hčerko in se ni mogla potolažiti. Sredi povesti, prav tam, kjer je dušica prišla v roparski grad k svojemu očetu in je bila povest najbolj napeta, pa je stara Bara zaspala.

Marjetica je bila zdaj sama in dolgčas ji je bilo, tako neizmerno dolgčas. Le kaj bi počela? Tako rada bi šla na vrt, samo za hipee, da bi rekla dober dan sinički na jablani in bi poskočila za drobno veverico, ki skače gori po stari smreki, kjer ima svoje gnezdo.

Vstala je in odšla iz sobe, da bi poiskala vsaj Andrejčka, malega prijatelja. Zjutraj je bil odšel z materjo na njivo, toda morda se je že vrnil. Andrejček je velik umetnik in z novim nožem, ki mu ga je bila podarila, ji bo izrezljal prav takšno sabljo, kakršno je imel očka, ko je odhajal v boj.

X. Stražnik Tomaž

Zunaj na hodniku pa ni našla Andrejčka, pač pa ji je prišel nasproti hlapec Tomaž z veliko sulico v roki.

Stražnik Tomaž je bil šele dva meseca v gradu v službi pri kralju Matjažu. Prišel je bil od nekod iz Hrvaške, kakor je sam pripovedoval. Bil je močno vljuden, znal se je lepo obnašati in lepo govoriti, vestno je opravljal službo, zato so ga vsi radi imeli in so mu zaupali.

Ko je kralj Matjaž odjahal v boj proti Turku, je vzel vse hlapce in stražnike s seboj. Le Tomaž je ostal doma, da varuje grad in vse, ki so ostali v njem, zlasti še kraljico Alenčico in kraljično Marjetico.

Ko je Tomaž zagledal Marjetico, jo je vojaško pozdravil. Deklica pa ga je prišla za roko in rekla:

»Dober dan, Tomaž! Vesela sem, da te vidim. Veš, pri nas v gradu je zdaj dolgčas, ko očka ni doma. Nikogar ni, ki bi se z mano igral in na vrt ne smem.«

»Zakaj ne?« je vprašal Tomaž.

»Očka je prepovedal. Lahko bi prišel divji Turek in me odpeljal s seboj v sužnost. Kaj bi potem počel očka, ko bi prišel domov, pa ne bi več našel svoje deklice?«

»Pa če bi šel jaz s teboj na vrt? Jaz sem močan in se ne bojim deset Turkov skupaj.«

»Toda očka bo zvedel in bo hud, ker ga nisem ubogala.«

»Saj ne bo zvedel. Kdo neki mu bo povedal? Nikogar ni na vrtu, mama pa je v stolpu in ne bo videla. Kar pojdiva.«

Marjetica je premišljevala: bi ali ne bi? Toda v gradu je bilo vse tako tiho in žalostno, zunaj pa je sijalo sonce in ptički so vabili in rožice so vabile in veвериčka je vabila: »Pridi, Marjetica, pridi!«

In Marjetica je šla. Prijela je Tomaža za roke, poskočila preko stopnic in skozi visoka vrata in že sta bila zunaj na vrtu. Marjetica se je postavila pred Tomaža in rekla:

»Tomaž, bodi skobec!«

Tomaž je razširil roke, raztegnil prste, da so bili kot grozni kremplji, in je pričel loviti Marjetico. Trikrat sta preletela trato in že je skobec zagrabil deklico in rekel: »Moja si, zdaj te pojem!«

Deklica pa se mu je iztrgala iz rok in rekla:

»Tomaž, bodi divji mož!«

Tomaž si je razkuštral lase, si razmršil brado, grdo je gledal in je bil divji mož. Lovil je deklico in jo ulovil. Že jo je hotel pobasati v svojo malho, pa je deklica mahoma zapela:

»Tomaž, bodi Turek!«

Tedaj je Tomaž posegel v žep in privlekel iz njega pravi resnični turški turban. Ovil si ga je okoli glave, si slekel suknjo, in glej, spodaj je bil pas, rdeči pas in za njim je tičal handžar, pravi turški handžar. Marjetica je prestrašeno gledala in ni vedela, kaj se godi. Mahoma jo je postalo strah in zbežala je. Toda že jo je držal strašni Turek za roko, jo potegnil k sebi in rekel:

»Zdaj si moja, Marjetica, hčerka Matjaževa! Zdaj pojdeš zares v turško sužnost. Hčerko samega kralja Matjaža sem ujel! Moj gospodar, Hasan paša, me bo bogato poplačal.«

Zgrabil je deklico, ji z roko zamašil usta, da ni mogla kričati, in se zavihтел z njo čez vrtno ograjo. Zunaj je že čakal osedlan konj. Zavihтел se je nanj in odpeketal po cesti, da so se dvigali za njim gosti oblaki prahu.

